

дейскитѣ власти (мюдюра) се опитали съ *зло* да докаратъ ума на полудѣлия (божемъ) дяконъ; но бѣдхшия Левски дързостно обявилъ на властъ имѣющитѣ въ Карлово, че той отъ сега нататкъ не желае да има нищо съ Карлово и Карловци, че той не се бои отъ никакви *анатели* и *остракизми*, че той си [е турилъ главата въ торбата и че ще върши всичко онова, което му подсказва духътъ на правдата, а не калугерското лицемерие и просташкото общественно мнѣние. Раскалугерения дяконъ напустналъ Карлово; отишелъ и се условилъ за учителъ и черковенъ пѣвецъ въ село *Войнягово*. Платата му била: *40 гроша* на мѣсецъ и храна отъ селото!... Левски е учителствувалъ и въ село Джебени.

\* \* \*

„*Волнодумството*“, донесено отъ Стара-Загора въ Карлово, сега въ село Войнягово изново се съживило въ душата на бившия „святигорски просякъ“ — съживило се, подновило се, разширило се, получило нова свѣтлина и станало вътрѣшна сила — станало изворъ на рицарски чувства и желания; „Властитѣ и законитѣ не сж дадени отъ Бога, а сж човѣшко дѣло; слѣдователно, могатъ да се измѣняватъ съгласно нуждитѣ и напрѣдка на челоувѣчеството“. Това — „волнодумство намѣрено въ Стара-Загора“, станало единъ видъ *идея фикс*, психически моторъ — за войняговския учител — раскалугерения дяконъ.

На малкитѣ войняговчета Василъ Ивановъ открилъ Кирило-Методиевската азбука, а на голѣмитѣ войняговци — *азбуката на човѣшкитѣ правдини*. Явно напачналъ карловскитѣ и сопотскитѣ чорбаджии, а тайно — *падишаха* и неговитѣ развратни чиновници. Съставилъ „тайно братство“ отъ по-интелегентнитѣ и юначни Войняговци. Цѣльта на прѣдмѣтното „братство“ е била: а) материална и нравствена поддръжка на народнитѣ хайдуци, що се скитатъ по Стара-Планина и б) смъртъ на карлов-